

BIRIČI.

TONE SELIŠKAR.

Pesem lahkokrillko bi rad zapel Vam:
nežno ko deklica o zlatih zarjah,
o ptičicah drobnih, letelih skozi meglene
preproge v nebo.

Himno radosti bi vrgel pod solnce rad Vam:
veselo ko pesem žarečega polja,
čisto in srčno ko spev ljubezni tajnih noči.

Himno radosti! V žaromet črnih dni bi
zagorel rad,
mogočno ko edinih resnic plamenica —
ah — in ne morem! Izza obzorja biriči v
v mojo dušo gredo. —

*

Rdeči so dimniki in pokrajina je žalostna,
črna ko misel krvavega greha,
težka, ko užaljena srca, bedeča v dolini
gorja.

Lica vseh bratov v dolini so sajasta,
črne stopinje. Sloki so od teže trpljenja
in divji so v hrepenenju po pesmi,
ki spi še v daljavi nevidnih vrhov.

Ni solnce v dolino in pesem je mrtva še,
zaman človek-klicar vabi duše v zборе:
ni obraza k obrazu, ne srca pri srcu,
ne svetijo zvezdice iz črnih oči.

Pesem bodočih rodov! V iskanju globočine
skrivnosti padamo,
v dviganju bremen so ranjene naše roke,
pretrgane misli.
Biriči, biriči! Noži že segajo do samih
kosti.

MUKA GOSPÉ VERE.

FRANCE BEVK.

34.

Gospa Vera se je splašila iz svojih sanj.
Zakrilila je z rokama, kakor da se
pod ruši in se strop podira nad njo.
»Tega mora biti konec,« je dejala.
»Nocoj se mora dovršiti.«
Ni vedela kako, ni znala, kaj naj stori.
Komaj podzavestno se je zavedala, da se
z veliko naglico oblači in odpravlja in da
trepeta slednja žilica v njenem telesu.

Jedva na ulici se je napol zavedela same
sebe. Bežala je ob hišah, kakor da gori za
njo. Iskala je nekoga neutrudno, v gručah
ljudi, pred kavarnami in na trotoarjih,
ni ga mogla najti...

»Nocoj se mora dovršiti.«

Kaj? ...

Naenkrat je stala pred cerkvijo. Ko se
je odpočila na vrhu stopnic pod ogromnimi
stebri panteonskega poslopja, ji je šinila
v glavo čudna misel.

Kakor da ne pozna več tega poslopja
in ne vé njegovega pomena, je zrla v
stene. Nizka vrata so bila zaprta, ob
stebrih in ob vhodu se je zgrinjal mi-
stičen mrak.

Rada bi bila stopila v svetišče. Pred-
očila si je živo globoki mrak pod visoko
kupolo in je v duhu razločevala pred-
mete. V velikem oltarju luč. Redki ljudje
so v klopeh, zdelo se ji je, da glasovi
duhovnikov v noči prodirajo iz neznane
globine za velikim oltarjem. Kakor da so
glasovi izprašujoče vesti.

Nehoté je kleknila. Pretreslo jo je. Kot
da je padel zastor in ločil dušo od ostalega
sveta. Jeknila je v svoji notranjosti. Skle-
nila je roki, oči je uprla v relief nad vho-
dom, moliti ni mogla. Šepetala je nezmi-
selno molitvi podobne besede. Nekaj je lilo
v srce, življenje ulice je bilo premočno v
nji, stika z Bogom ni mogla najti.

Čudno, prečudno se je pretakalo. Čista
duševnost se ji je izmikala. Bila je razko-
sana, borila se je s spomini. To je bilo
davno, kaj je danes? In kakor da so prišli
spomini iz sobe za njo, se je borila z
njimi.

Spomnila se je svojega detinstva in
prvih odnošajev z Bogom; materine mo-
litve in prvega obhajila. Vseh prebelih
nedelj, petja in dišečega kadila. Njihova
cerkev je bila svetla, petje veselo, po-
govor z Bogom tistih dni je bil radosten,
le lahek dih strahu božjega je plaval nad
vsem.

Potem pa se je naenkrat vse spremenilo.
Mati je umrla, ona je stopila v zakon. Mi-
slila, da je s svojo notranjostjo obraču-
nala, da ne potrebuje nikogar več. Stokrat
je dejala svojemu možu: Ti si moj Bog!
Pri tej besedi je bilo malo razuma, a res-
nice mnogo. Hotela je reči: Moje brez-
skrbno, sito življenje je moj Bog.